

Fængsel og skibbrud

Paulus havde ikke været i Jerusalem ret længe, før der igen var spektakel om ham. Jøderne troede, at Paulus havde taget en ven, der ikke var jøde, med sig ind i templet. Det var gruelig galt, for kun jøder måtte komme i templet. Hvis ikke romerne havde grebet ind, var Paulus nok blevet slået ihjel.

Men selv i fængslet var Paulus ikke i sikkerhed. Nogle havde rottet sig sammen for at slå ham ihjel, og han måtte flyttes ud til byen Kæsarea - ude ved Middelhavet. Her kunne jøderne få lov til at fortælle den romerske guvernør Feliks, hvorfor de ikke kunne lide Paulus, og hvad de var utilfredse med.

Paulus svarede for sig, og Feliks ville ikke dømme ham. Paulus var jo romer, og måske kunne man få nogle penge af ham, hvis han fik lov til at leve. To år efter gik Feliks af, og der kom en anden guvernør, der hed Festus. Paulus sad stadig i fængslet.

“Hvad siger du til at få din sag afgjort ved retten i Jerusalem?” spurgte Festus.

“Nej, jeg vil til Rom,” sagde Paulus. Som romer kunne Paulus forlange at komme for domstolen i Rom.

“Godt, så sender jeg dig til Rom,” sagde Festus.

Sidst i september måned gik de om bord i et skib. En romersk officer, der hed Julius, skulle holde øje med Paulus og nogle andre fanger. Ellers kunne de jo stikke af. Da skibet var ud for Kreta, løb det ind i en storm. De pillede sejlet ned og lod båden drive af sted. Næste dag smed de en masse ting over bord. Så var skibet lettere og nemmere at styre. I fjorten dage brølede stormen. Himlen var dækket af tunge skyer, og de så hverken sol eller stjerner. De vidste slet ikke, hvor de var henne. Men en nat opdagede sømændene, at de var nær ved land. De kastede alle ankre ud. De var bange for, at skibet skulle løbe ind på klipperne og blive smadret. Hen på morgenstunden satte Paulus humør i dem og sagde, at de skulle spise noget.

“Skibet vil gå ned,” sagde Paulus. “Men Gud har sagt, at vi allesammen vil blive reddet.” Og skibet løb da også på grund og blev slået i stykker.

Soldaterne ville nu dræbe fangerne, men det gik Julius ikke med til. Han ville ikke slå Paulus ihjel. De, der kunne svømme, skulle se at nå land ved egne kræfter, sagde han. Resten skulle hage sig til skibets planker og lade sig skylle i land. Det gik godt. Alle klarede turen i det oprørte vand.

Så fandt de ud af, at de var strandet på øen Malta.

Nu måtte de vente til foråret, hvor vejret var bedre.

Tiden gik godt på Malta, og med nogen forsinkelse kom Paulus til romernes hovedstad Rom.

De kristne i Rom kom ud for at byde ham velkommen.

To år måtte han vente på at få sin sag afgjort ved domstolen. I mellemtiden fortalte han alle, der ville høre på ham, om Jesus.

Sådan var den glædelige nyhed kommet ud i hele verden.

Det begyndte i Jerusalem. Gik så til Antiokia i Syrien, til Grækenland og nu til Rom. I hele det romerske kæmperige var der kristne, der snakkede med deres venner om Jesus. Ligesom Paulus var de parat til at lide og dø for Jesus.

Hvad der så siden skete, er en anden historie. Der er gået to tusinde år i mellemtiden, og nu gælder det ikke bare romerriget, men hele verden. Historien er ikke forbi endnu, men det vil den være den dag, Jesus kommer igen. Så kommer der en ny himmel og en ny jord, og så vil Gud bo sammen med sine venner til evig tid.

Kilde: Min første Bibel, Arne Munk